

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Labutí panna.pdb

PDB Name: Labutí panna
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.6.2003
Modification Date: 22.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Labutí panna

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Jedna chudá žena měla syna, který byl velký a silný a chtěl se vydat do světa, aby si vydělal. Nechal se najmout na rok služby u jednoho pána; měl mu pást ovce.

Když byl jednou v čase žatvy na poli, uviděl v obilném poli krásného bílého ptáka. Běžel za ním, aby ho chytil, ale pták se pomalu zvednul a uletěl do lesa. Hilmar běžel stále za ním, ale bylo to nadarmo, nedokázal jej dosáhnout.

Chtěl se vrátit, ale nedokázal se z toho lesa vymotat. Již se počalo stmívat, tu uviděl v dálce světlo, šel tedy za ním a přišel do jednoho zámku. Seděl tam u ohně stařec a vařil si polévku.

Hilmar jej požádal o nocleh a vyprávěl mu, jak se do lesa dostal.

"Když mi budeš rok věrně sloužit, tak ti k tomu ptáku dopomohu!"

Hilmar s tím rád souhlasil, jen když toho ptáka získá. Následujícího rána stařec řekl:

"Nyní jdu pryč a vrátím se domů pozdě večer, obstarej to tu. Tady máš všechny klíče, do každé komnaty smíš vejít, jen do té poslední ne."

Hilmar se jeho rozkazu přidržel, a když se stařec večer vrátil domů, byl s ním spokojen; a tak to šlo i následující den a po všechny zbývající; stařec odcházel a Hilmar plnil jeho příkazy.

Dlouhý čas Hilmar na zakázanou komnatou ani nepomyslel, ale o posledním týdnu toho roku na něj přišla zvědavost:

"Už jsi tu celý rok a brzy odtud odejdeš a nebudeš vědět, co jsou uvnitř za poklady." říkal si pro sebe a nedalo mu to pokoje.

Posledního dne šel až ke dveřím, ale dál se mu nechtělo. Nakonec přece jen zastrčil klíč a otevřel. Byl tam obrovský sál a v jeho středu modrý rybník a nad ním volné nebe. Na rybníce byly tři překrásné labutí panny, které se koupaly.

Sotva Hilmaru zpozorovaly, uletěly všechny tři jako bílé labutě pryč. Plný obav se Hilmar obrátil zpět. Když přišel stařec domů, padl před ním Hilmar na kolena a řekl:

"Pane, potrestej mne, porušil jsem tvůj zákaz!"

Stařec však pravil přátelsky:

"Protože jsi svoji chybu přiznal a lituješ ji, odpouštím ti, ale musíš mi nyní ještě jeden rok věrně sloužit, abys toho ptáka dostal."

To spadl Hilmarovi kámen ze srdce, rád s tím souhlasil a od nynějška nad ním neměla zvědavost žádné moci.

Když onen rok uplynul, přišel stařec a pravil:

"Následuj mě!"

Zavedl ho do té zakázané komnaty, byly tam tři překrásné panny a koupaly se. Po chvíli se ale proměnily v bílé labutě, zvedly se k nebi a uletěly pryč.

Stařec se zeptal Hilmara, která se mu nejvíce líbila.

"Ta nejmladší!" odvětil.

"Dobrá, tak jdi dnes večer do této komnaty, tu najdeš pod postelí tři truhlice, přineseš mi tu, která bude ležet až tam v rohu."

Hilmar se nemohl dočkat večera, spěchal na určené místo a přinesl truhlici.

"Teď tu truhlici vezmi a jdi s ní domů, ta vyvolené panna tě bude pěšky následovat, ale neohlížej se, dokud nedorazíš domů, pak u své matky teprve můžeš s tou pannou slavit svatbu. Ale tu truhlici střež jako oko v hlavě a nedávej ji své ženě do rukou, jakkoli by tě převelice prosila, jinak ji ztratíš na věky."

Hilmar slíbil vše tak učinit. Zpočátku mu bylo lehce, neohlížel se, i když by to byl rád učinil, ale už jednou byl za svoji zvědavost potrestán a na to právě myslel. Když byl konečně doma u matky, otočil se rychle a uviděl pannu, popadnul ji kolem krku a políbil ji.

Měla na sobě sněhobílé šaty a byla krásná jako den a Hilmar se toho pohledu nemohl nasytit. Tak byly slaveny zasnuby a Hilmar byl celý blažený, ale panna byla smutná a zaražená. Hilmar vynakládal všechnu myslitelnou námahu, aby ji rozveselil, ale vše nadarmo.

"Dal bych ti cokoliv, jen kdybych tě viděl konečně šťastnou!" řekl Hilmar.

"Tak mi dej moje krásné šaty, které jsou zavřené v truhličce."

Tu Hilmar poblednul úlekem, jak mohl tak pošetile vyslovit a nerozvázně slíbit něco, co by ho mohlo přivést do neštěstí. Dlouho a dlouho váhal, konečně vyhrála oddanost a velká láska k té dívce. Přemlouval se a utěšoval:

"Snad ji tím nezabiji," řekl si sám pro sebe: "a pryč mi taky nezmizí."

Potom Hilmar pečlivě zavřel všechny okna i dveře. Sotva ale truhlici otevřel, dívka šaty kvapně popadla, přehodila si je přes sebe, v tom okamžiku z ní byla zase labuť a komínem uletěla pryč.

Hilmara zasáhla nesmírná bolest, vyběhl ven a jen se za ptákem díval, pak se však rozběhnul do lesa za tím starým mužem, aby si mu postěžoval.

"Uletěla mi pryč," řekl Hilmar nakonec: "řekni mi, kde ji mohu najít, kdyby to mělo být třeba na konci světa, najdu ji, neboť ji velmi miluji."

Tu stařec pravil:

"Je daleko na jednom ostrově v moři a hlídá ji sedmihlavý drak. Je velmi těžké se tam dostat, a když už se tam přece jen dostaneš, ten drak tě zabije."

Ale Hilmar se nedal zastrašit, vrátil se domů, pobral si šaty a všechny boty, co doma měl a vydal se do světa. Sedm let putoval, až všechno to oblečení a ty boty roztrhal, únavou nemohl už dál, ale široko daleko stále žádné moře neviděl.

Klesnul na jeden pahorek a zamýšlel tam zemřít. Tu uslyšel pojednou v dálce nějaký lomoz, který se stále přibližoval a konečně viděl tři svalnaté obry, jak se perou. Tak se jich hned zeptal na příčinu jejich sváru.

"Inu," řekli mu: "no, jedná se o nejcennější věci na světě; o jeden plášť, který toho, kdo jej nosí, činí neviditelným; o jeden klobouk, který toho, který si jej nasadí, kam si přeje, zaneše; a o jeden meč, s kterým ten, kdo ho nosí, nad každým zvítězí. Kdo tyto tři věci vlastní, může překrásnou pannu, která je v zajetí na ostrově v moři, zachránit a spolu s ní si zasloužit velkou říši!"

Hilmar se nad tou řečí zaradoval a vrátila se mu opět naděje.

"Jestli je to pravda, já vám to pomohu rozhodnout, přineste ty věci sem a zápaste jeden s druhým!"

Ti prostomyslní obři okamžitě plášť, klobouk i meč Hilmarovi přinesli a popadli se vzájemně za vlasy. Hilmar rychle sebral meč, hodil na sebe plášť, nasadil si klobouk a zvolal:

"Ať jsem ihned na tom ostrově!"

A byl pryč a ti hloupí obrové jen koukali jako vyjevení.

Když se pak Hilmar objevil na ostrově, sundal klobouk i plášť, vzal si meč a vydal se na hrad. Drak se zrovna slunil před bránou a krásná panna jej musela vískat. Najednou drak ucítil člověčinu, zasyčel a kroutil se vztekem. Ale Hilmar neohroženě přistoupil až k němu a jednou ranou mečem mu srazil všech sedm hlav.

Pak se Hilmar rychle zahalil do svého pláště a šel na hrad, tam našel truhlici s labutími šaty, vzal ji a hodil do moře. Pak si plášť sundal a ukázal se panně, své nevěstě a ona jej ihned poznala a byla celá přešťastná.

Hilmar pak pomocí kouzelného klobouku na Dračí hrad na dalekém ostrově přinesl svoji matku. Potom slavili veselou svatbu a Hilmar se stal králem a pánem té země a všech pokladů, které drak¹ nashromáždil.²

¹Je zřejmé, že motiv lásky draků ke zlatu a jiným krásným a vzácným věcem je starobylý. Mistrně tuto vlastnost draků využil a popsal ve svém díle profesor literatury J.R.R.Tolkien.

²Tato lidová pohádka je ze sbírky filologa a folkloristy Josepha Haltricha (22.07.1822 -17.05.1886).